

den mere; men det bevægede hende, at han var kommen trods alt, hvad Meta rimeligvis havde fortalt ham om hende.

Godt var det imidlertid, at hun nu kom bort herfra. Skønt hun ikke en eneste Gang havde set hen til ham, paavirkedes hun i det hele af hans Tilstedeværelse paa en Maade, som hun ikke holdt af. Hun tænkte paa, hvad hendes Mor om Formiddagen havde sagt om ham i Anledning af hans Tale ved Skovfesten, at han var en modig Mand, der gik sine egne Veje; og saa meget forstod hun nu, at det var derfor, disse hæderkro-nede Frihedsveteraner med Enslev i Spidsen uglesaae ham. De mange sure Blikke, der vendte sig mod den Bordende, hvor han sad, æggede hende op, rejste mod hendes Vilje en Oprørsaad i hende og skabte ligesom et hemmeligt Forbund imellem dem.

Stemningen omkring Bordet havde Vinen og den gode Mad lidt efter lidt optøet. Ogsaa Enslev var bleven mere tilgængelig. Fru Vilhelmine, der sad ved Siden af ham, havde øjensynlig Held med at indspinde ham i sin frække Elskværdighed. Jægermesteren derimod var stadig ligesom blaaafrossen i Ansigtet af Uro og Spænding. Han vidste endnu ikke med Sikkerhed, hvem Enslev havde bestemt sig for, og denne Uvished havde slaaet sig paa hans Mave, saa han hele Dagen havde maattet tage Draaber. Han følte sig som paa et gyngende Skibsdæk og satte i Øjeblikket alt sit Haab til sin Kones Forførelseskunster.

Efter Bordet blev Kaffen anrettet inde i Havesalen.